

PINCZÉREK KÖZLÖNYE.

S Z A K - K Ö Z L Ö N Y .

A nagyváradai és szombathelyi pinczér-egyletek hivatalos közlönye.
Megjelenik hetenként egyszer: szombaton

Előfizetési díjak:		Szerkesztői iroda és kiadó hivatal: Sas utca 3. sz.	Kéziratok vissza nem adatnak. Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.
Egész évről 6 frt -- kr.	Évnyegyedre . . . 1.50	Minden a lap szellemi részére vonatkozó közlemények, továbbá előfizetések, hirdetések stb. ide küldendők.	
Fél évről 3 -- --	Egyes szám . . . 15		

Előfizetési felhívás!

„PINCZÉREK KÖZLÖNYE“

II. évfolyamára.

Előfizetési díjak a lap homlokzatán olvashatók.

Azon t. előfizetők, kik még e hó folyamán előfizetnek, az e hóban megjelenendő számkokat díjmentesen kapják.

Együttal kérjük t. kartársainkat, bennünket törekvéseinkben jóakaratu támogatásuk által segíteni, mert csakis egyesült erővel érhetjük el a programunkban megállapított célt mely mindnyájunk érdekeit felkarolva az egyesek jólétének előmozdítására van irányozva a pinczerek helyzetének javítása és jövőjüknek biztosítása a jelszó, melyet minden különbség nélkül zászlónkra irtunk.

Azon reményben, miszerint kiki saját jól felfogott érdekében zászlónk körül csoportosulva, minket a nagy munkánkban segíteni fog, maradtunk a t. kartársak jóakarataiba ajánlva magunkat. A k i a d ó h i v a t a l .

Tisztelt kartársak!

„Ember tervez Isten végez“

A „Pinczerek Közlönye“ 36. számában volt alkalmuk olvasni leköszönő

T A R C Z A .

A márvány szivü B. B.-nak.

Irta: Popper Béla

Zord az idő beköszöntött a tél,
Mint a zord lég olyan hideg lettél,
Pedig keblemmek hü szerelménél
Milyen könnyen meg melegedhetnél.

Tudok időt, de sajnos az elmúlt
Midőn lelke az örömtől vidult,
De, hogy ne is vidult volna örömtől
Szerelmet olvastam szeméidből

Hogy ha eljön a tavasz s kikelet
Meglágyítja e a nap szivedet?
Fordulsz e még én felém mosollyal?
Elhalmozol e édes csókokkal?

Ha nem! azért áldjon meg az Isten,
Érted mindig sirni fog a szívem,
Hiszen boldog is voltam melletted
Midőn enyémmek véltam szivedet.

Ha látod a pacsirtát sírva,
Gondolj vissza a boldog órákra
Melyek után az én lelke is sir
Nem is gyógyítja azt meg csak a sír.

nyilatkozatomat a felelős szerkesztőségéről, de egyszermind ígértem is a mielőbbi vizontlátást, így tehát már akkor elhatározott szándékom volt ismét felvenni a küzdést karunk és létjogosultságunkért, nemkülömben azért, hogy a pinczérkar társadalmi helyzete a jövőben a hozzá illő helyre emelkedjék, ugy szintén az összetartás szimptomája lengjen fölötte.

De ezt elérendő szükséges T. kartársaim támogatása annál is inkább, miután jelen újból meg indított lapomat a saját számlámra indítam meg, több kartársam segítségével, nagy örömet éreztem akkor, amidőn a munka után szellemi munkáságomról lemondva akartam megnyugvást keresni, de azon számos felszólítás mely hozzám kartársaim köréből érkezett s amelyekből egy nehányat „Levelezés“ rovat alatt a nyilvánosság elé bocsájtok, mondám engedve kartársaim felszólításának veszem ismét elő a tollat, hogy a „becsület“ és mindnyájunk ügyét egyöntetű akarattal védő fegyvert a „Pinczerek Közlönye“-t továbbra is azon uton vezethessem, mely egykor teljes megelégedésünkre szolgáland.

Azért is felkérem hazánk összes pinczér egyleteit, nem különben T. kartársaimat arra, hogy eddigi pártfogásukkal a szent cél felé törekvő lapom jövőjét állandósítani és én viszont bizto-

sítom önöket arról, hogy lapom egyedül csak a pinczerek és e szakhoz tartozó kartársak ügyét felkaroló közlöny leend, mely zászlójára irta az összetartás, egyetértés és testvériség szent szavait.

Végül pedig a „Pinczerek Közlönye“-t szíves pártfogásukba ajánlva maradok kartársi üdvözléssel

Némethy Lajos
főpinczér.

Kivonatok társadalmi állásunkból.

Irta: Egy alföldi főpinczér.

Nincs oly sok ideje annak, hogy körünkben a bennünket megillető társadalmi állás iránt, az általános mozgalom megindult.

S e helyen diesérőleg kell nyilatkoznunk egyes főnök urak felől, kik oly meleg érdeklődéssel és buzgalommal segítettek ügyünk előbbre vitelében. Sajnos azonban, e törekvések kárba veszttek s mi még ma is ott állunk, ahol ezelőtt évtizedekkel voltunk.

Valóban szomorú érzélem fog el minden becsületes s józangondolkodású kartársat, midőn látja és érzi, hogy mily nehéz fegyverekkel kell küzdeni azon állásért, mely őt jogosan megilletné.

Hiszen láthatja és tapasztalhatja a nagy közönség, hogy körünkből is kerültek (s mint hinni és reményelni szeretjük kerülnek is) már ki oly egyének, kik a hazának és

Az igaz, hogy a vállalkozási szellem meg volt bennem, de mégis szeptet ítött e felszólítás fejembe, ándo láttam, hogy felszólításunk kérésbe, sőt mt több könyörgésbe megy át, nem sokat haboztam.

„Isten neki, több is veszett Mohácsnál.“ Tehát beleegyeztem, de ekkor még legkevésbé számítottam, hogy az egész szervezés az én vállaimra fog nehezedni, pedig úgy történt.

A várva várt nap elérkezett s miután az nap a keresztényi ünnepek egyike volt, az egész város oly csendes képet nyújtott, mintha egy sirba temetkezett volna.

Korán reggel már a kertészhez siettem, hogy a virágokat mellyel díszíteni fogunk korán küldje el, hogy az semmi kívánnivalót ne hadjon fönt maga után.

Bekövetkezett az idő, volt sürgés forgás, a cigányok is megérkeztek, de még vendégek sehol, ráordított a cigányokra, hogy valami szivhez szólot, eltelik egy fél óra jönnek ketten s mi a legborzasztóbb, hogy mint ismeretlen nem tudtam a társalgást un cheuant folytatni, hanem szorosan az illem szabályaihoz voltam kénytelen magam tartani.

Ándo a vendégek nagyon nehezen gyülekezének, mégis összejöttünk annyian, mennyien egy 16 párból álló négyest szervezni lehet.

Megkezdődött a programszerinti esáadás, haj! haj! volt ott olyan csuhaj, milyet még

Első szerelmem.

— Naplómból. —

Kalivoda Ferencztől,

Még gyermek éveimet eltem, mikor szívemben a szerelem szikrája fellángolt. Még a jót a rossztól alig voltam képes megkülönböztetni és már is szerettem. Még gyermeki pajzansággaimmal föl sem hagytam és mégis voltam képes magamnak egy ideált alkotni, kinek elsőbbséget nyújtottam mindenek felett.

Hiába a szívnek parancsolni — még egy a természet minden jó tulajdonságaival megáldott lény sem képes, hát még én, ki az élet hullámos oceánját legkevésbé sem ismertem, szüleim szárnya mentett meg a hirtelen támadható orkántól s valahányszor valami bajom adta elő magát mindig az egyetlen menedékhelyet használtam ovszerül.

Szüleim még fogalmat sem tudtak volna alkotni maguknak arról, mi köröttem történik, természetesen a dolgokat én magamba temetém s így nem volt előttem senki kinek bizodalmasan elmondjam a napról napra, újabb és újabb történet eseteket.

Egy alkalommal barátaimtól arra szólítottam föl, hogy miután köztük én vagyok az kibe a vállalkozási szellem szikrája létezik, álljak egy általuk tervezett multság élére s a rendezői tisztséget fogadjam el.

polgárainak mindenkoron díszére és becsületére válnak.

Daczára ennek kicsinyek vagyunk arra, hogy a közönség ezt figyelembe vegye s előttünk a nyílt szereplés annyira el van zárva, hogy valóban a társadalom páriaként tartatunk.

S ez az a mi bennünket nem hogy buzdít, sőt ellenkezőleg igen is nyomasztólag és gátlólag hat kedélyeinkre.

Mindennek daczára kérem kartársaimat, ne csüggedjenek, segítsünk a bajon orvosoljuk azt, döntsük meg a téves nézetet, mely a közönség között annyira elharpódzott.

Azon gátakat, melyeket elébünk gördítenek, iparkodjunk megtörni s azon körökbe bonyomulni, a hol alkalmunk nyílik műveltségünket és tehetségünket kimutatni s meggyőzni a közönséget arról, hogy méltók vagyunk a társadalmi állásra s hogy követelésünk jogos.

Valóban, ha meggondoljuk, jogtalan és igazságtalan a lenézés, melyet irányunkban tanúsítanak.

De itt nincs apelláció, mert nem akad ember, ki jogainkat megtudná vagy akarná bírálni vagy védelmezni.*)

S itt a bökkenő, ilyen emberre volna nekünk szükségünk, de mivel ilyen nincs, tehát lebegjen előttünk ama közmondés, hogy: „segíts magadon, — az Isten is megsegít“, s cselekedjünk e szerint.

Sajnos, hogy koronaörökösünk szavait, hogy „a legdrágább anyag az államban az ember“ oly kevesen akarják megérteni s valóban büszke lehet manapság, a ki ily anyagnak tekintetik.

Ha minket is ily anyagnak ismernének el, akkor megtudnánk mutatni, hogy a guany megvetés és rideg közöny, melylyel a közönség irányunkba viselkedik, a legnagyobb méltatlanság, mely semmiképp sem okadatolható.

Fájdalom azonban — ez nem így van.

A megítélés kínos hatása alatt mi szenvedtünk legtöbbit.

A társadalom megrövidíti az államat azáltal, hogy közönyével oly sok hasznos emberi anyagot veszít, a mit pedig oly könnyű volna megtartani ezáltal oly talentumokat is fedezhetnének föl, a kik eddig az elnyomatás miatt a sötétben kénytelenek vegetálni s talán el is vesznek ott, ha a véletlen őket napvilágra nem hozza.

*) Mirevaló akkor a „Pinczerek Közlönye“ csak pártolják és mindenkor védni fogja. Szerk.

a nagyok sem produkálnak. (Mert már említém, hogy akkor gyermek éveimet éltem.)

De kedélyemet lebilincselé egy szép kis szőke lány tekintete, el árulom azt is, hogy Linuskának hívták, termete szobrász vésője alá való volt; — vállait sűrűn fedték el aranyos hajának hosszú fürtjei, az a két kék igéző szem, mellyel rám pillantott, mint két gyémánt ragyogott helyén.

Nem tudtam vágyaimnak parancsolni, hogy őt ismerhessem, de mivel édesgessem magamhoz, hogy viszontszerelmre gyulasszam kis szívét? Mint gyermeki eszemmel feltudám fogni a nőnem a virágot leginkább kedveli, tehát igyekeztem szebbnél szebb virágokkal neki kedveskedni, nehogy ideáлом másnak sugja előbb fölbe hogy: „szeretlek“

Szerettük is mi egymást — azaz, hogy én szerettem őt s nem volt az a nap, hogy valami ürtüggyel ne igyekeztem volna vele találkozni s az iskolából őt hazakisérni.

Voltak esetek, hogy bizony órákat elbeszélgettünk egy jobb jövő felől, de volt is otthon „ne mulass“ még pedig olyan, hogy nem ohajtottam második felvonását még kópzelethen sem, de ez engem egyáltalán nem hozott ki a sodromból, sőt annál jobban szította szerelmem tüzét.

Oh! Linuska, ha te azt tudtad volna, tudom, hogy irántami szerelmed nem lett volna szal-

Legyen megengedve, hogy röviden kifejtssem azon dolgokat, melyek szerint hasznos polgárai lehetünk a hazának és az állammal, mindenekelőtt anyagi viszonyainkra nézve kell egyetemet megjegyezmem, hogy a következőket motiváljam.

Mi pinczerek a szegényebb, de becsületesebb osztályból származunk, azonban gyakran csatlakoznak hozzánk a gazdagabb osztályból is, de az ilyeneket alig lehet számba venni, mivel ők most vagy később elhagyják ezen pályát, sőt a mi még rosszabb állásunkat még inkább aláüllesztik, amennyiben ők csak akkor lépnek a mi pályánkra, midőn már gyermekkorukat régtől éltek s különböző okok miatt körükből kizárattak és más foglalkozásra vagy nem alkalmasak, vagy pedig kizárattak.

De nem erről akartam én beszélni, hanem azon egyénekről, kik gyermekkorukban már a pinczéri pályára szentelték magukat s mint emberek is ezen a téren keresték és találták fel jutalmukat.

Mert igaz ugyan, hogy igen sok árnypoldala van hivatásunknak, de a ki a most említett módon, kitartóan futja meg pályáját, oly anyagi sikert mutathat fel, a melyet talán egy iparos sem képes produkálni!

Sokak szerint talán ép ezen kiválóbb anyagi siker, melynek tetemes részét az annyiszor vitatott borraival képezi — oka lenézésünknek mivel ez a szolgaiasság jellegével bír. (t. i. a borraival.)

Ez téves felfogás, mivel a borraival oly régi és világszerte elterjedt, hogy annak elűntetése lehetetlen.

Nem ebben keresendő a mi semmibe sem vétetésünk, hanem állásunk elnevezésében, a pinczér avagy kellner szóban.

Ez a mi megölönk, ettől kellene valahogy megszabadulnunk, ha azt akarjuk, hogy tiszteltségünk s becsültességünk, mert elég sajnos a mai világ titulushoz keresi az embert, pedig bizony mondom igen sokszor csalódik benne.

(Folytatása következik.)

A „Pinczerek Közlönye“ t. olvasóihoz!

Valóban szomorúan fogtam tollat akkor, midőn a lapunk mult évi 35. számá-

matlák, hányzor elmélyedtem gyönyörű képeden, gondolataim már nemesak a jelen, de a jövő jólét megalapításán is tévelygett. Építettem magamnak lerombolhatlan légrévákat s te engem soha nem akartál megérteni.

Igy telt el egy fél év. Iskolaév végeztével egy szép reggelen arra a tudomásra jutottam, hogy az én egyetlenemnek nevezett Linuskám elpárolgott Budapestre a színi képezdebe de még orvul sem szatítottunk egészen.

Eljött elseje. Este mint rendesen, úgy a kifizetés történet mely alkalommal főnökömnek kijelenttem, miszerint hat hét múlva kilépek s kérem ennek tudomás vételét.

Főnököm mind e szavakat elhomályosult szemekkel haligatta, nem volt képes felfogott szigorú elhatározásomat.

Igyekezett volna is engem lebeszélni, de rendíthetetlen elhatározásom ellen minden szavai falra hányt borsó vala.

Az epedve várt nap elérkezett, szüleim nem voltak képesek csodálkozásukból fölcusodni, hogy mi vonzhat engem annyira a fővároshoz, mikor tudomásuk szerint még egy ösmerősöm sinesen.

Ürüggyel felhozám hogy: „minden magyar honfida erkölcsi kötelessége először is, szeretett hazánk gyönyörű fővárosát megtekinteni s oda hatni, hogy az ottani viszonyokkal is megismerkedjek.“

Folyt. köv.

ban megjelent lemondásom megírását megkezdtem.

Mondom szomorúan, mert e lapnál rövid 4 havi tényleges működésem alatt sok édes perczeket éltem át, tudva azt, hogy e munkámmal úgy a hazának, mint a Magyarországi pinczérkar nodalna fokozatos fejlődésének hasznos szolgálatot teszek, és akkor a tényleges működés teréről legalább egy időre le kell lépnem.

Tudják azt t. olvasóink igen jól, hogy az embernek állása, illetve a keresetmód legelső mindennél s így nálam is azt kelle előtérbe szorítanom.

Hogy mi volt az ok, melynek alapján én „bucuszó“ című cikkemet megírtam, fentiekből nagyon röviden kivonható.

Előnyösebb kilátások kecsgettettek, s ezek elfogadása által arra voltam kényszerítve, hogy azt a várost, melyben gyakran igen jó órákat eltöltöttem oda hagyjam, s azon laptól, melynél legmélyebben sújtó bánatomban is a feledés stáliumába léptem, megváljak.

„Ember tervez és Isten végez“ ezt tartja egy igen szép magyar példabeszéd s e példabeszéd rajtam is megesezt, mert szép terveim, melyeket magamaak elmében előidéztem, homokra épített légvárak voltak s így gyenge kis szél fujdogálása közepette összeomlottak.

Nem kis örömmre szolgált e lesújtó hír vétele különösen akkor, midőn még azt is megtudtam, hogy Némethy Lajos ur — kivel közös akarattal vállvetve igyekeztünk odaadólóg a köztigyek terén harezolni, és a lapnak szellemi összeállításával legjogosultságát fenntartani — többek kérelmének és kívánatának engedve, a lap további szerkesztését ismét átveszi és pedig a saját számlájára és felelősségére.

A „Pinczerek Közlönye“-nek Nagyváradon időző előfizetői és barátai megtudván, hogy a tervbe vett elutazásról lemondtam első dolguk is az volt, hogy engem a le további segéd-szerkesztésére ismét megnyejenek.

Örömmel engedtem kívánságuknak tért s így a mai számmal tényleges működésem megkezdtem azon édes reményben, hogy lapunk előfizetői fognak oda hatni, hogy munkásságunkat legalább avval fogják viszonozni, miszerint nem késnek lapunkat úgy anyagi, mint szellemi pártolásban részesíteni, hisz tudva van az, hogy e rövid 4 havi tényleges működésünk alatt Némethy Lajos urral mindig azon igyekeztünk, hogy kötelességünkhez híven annak pontos betartása semmi kívánni valót maga után ne hagyjon.

Nem akarok magammal még hosszabban foglalkozni, csak végül annyit kérek, hogy tekintsenek szét lapunk barátai köreikben s ne késsenek annak minél több előfizetőt toborzani, mert csak azáltal érhetjük el a magunk elé kitűzött célt.

Engedjék azon reményemnek kifejezést adni, hogy kéresem nem leend „pusztában kiáltó szó“, hanem igyekezni fognak kiki tehetsége szerint lapunkat úgy anyagi mint szellemi pártolásban részesíteni. Végül fogadják lapunk azon tisztelt barátai, kik ünzetlen munkásságomat méltányolni tudták és jó emlékezetükben megtartani szivesek voltak — őszinte köszönetem nyilvánítását s biztosítom, hogy mint eddig úgy ezután sem fogok késni a magamra vállalt kötelességeknél mindenben híven és pontosan megfelelni.

Hazafiai üdvözléssel:

Kalivoda Ferencz,

a „Pinczerek Közlönye“ segéd-szerkesztője.

A nagyváradai pinczér betegsegélyző és temetkezési egyesület évi közgyűlése.

Folyó hó 4-én az éjtéli záróra után a „Sas” szálloda nagytermében lett megtartva a nagyváradai pinczér egyesület közgyűlése.

Tárgy: Tisztségviselő, nemkülönbön választmányi tagok megválasztása, ugyyszintén a lefolyt év pénztárkimutatása.

Julier Vilmos elnök, megnyitja a közgyűlést előismerését fejezi ki, hogy a tagok szép számmal megjelentek, felkéri továbbá Verchovina Lajos helyettes jegyzőt, hogy a pénztár állását olvassa fel.

Verchovina Lajos felolvassa, hogy a pénztár állása a lefolyt évben 11 ffrt 88 krral szaporodott, ugyanis, 444 ffrt 96 kr bevétel és 433 ffrt, 03 kr. kiadás volt, tehát a tiszta jövedelem tizenegy ffrt és 88 kr, az egyleti könyveken kívül 1700 ffrt, kéri tekintetbe venni a sok betegséget, amelyek előfordultak, mert ezek az egyesület pénztárát nagyon megcsökkentették.

Julier Vilmos elnök köszönni az eddigi bizalmat, de ő az elnöki tisztségről lemond és azt semmi körülmények között ujjalag el nem fogadja, miután már úgy is van egy helyettes kandidálva.

Stern Hermann nem osztja az elnök nézetét, mert eddig ha van is kandidálva, de megválasztva még nincs, azért kéri ítéletét másképp fogal nazni.

Szokolai Nagy István újból ünnepélyesen a kartársak nevében kéri az eddigi elnököt a tisztség további megtartására, mire Julier Vilmos határozott nemmel felelt.

Némethy Lajos kéri a közgyűlést jegyzőkönyvileg köszönetet szavazni az elnöknek eddigi működéséért, egyszersmind kéri Stern Hermann kérés ur megválasztását a megürült elnöki székre, mire Stern Hermann egyhangulag meglelt választva.

Stern Hermann elnök átveszi Julier Vilmostól az elnöki tisztséget és helyét elfoglalva kéri a tisztelt tagokat, hogy támogassák hivatásában és egyöntetű akarrattal iparkodjanak oda hatni, hogy a nagyváradai pinczér egyesület virágozzék a jövőben. Szavait általános éljenzés követte, mely után elnök ajánlatba hozza, miután az elnöki állás betöltését jónak látja a pinczerek köréből választani, minthogy az legjobban tudni fogja, hogy a pinczerek érdekeit hogy kell képviselni, mire a közgyűlés egyhangulag Czeglédi Gyulát kiáltotta ki alelnöknek.

Czeglédi Gyula megköszöni a bizalmat, mellyel őt a közgyűlés megtszította, de ő addig nem foglalhatja el a tisztséget, míg előde a közgyűlés előtt állásáról le nem mond.

Némethy Lajos rosszalását fejezi ki, hogy az eddigi alelnök nem jelent meg a közgyűlésen és egyáltalán a pinczerekkel nem törődik. Mire N. N. megjegyzi, hogy jegyzőkönyvileg kell köszönetet szavazni Hlinger L. alelnöknek eddigi működéséért nem különben azért, hogy az ebédlőtermét a közgyűlésre díj nélkül engedélyezte át (volt anyagi haszna benne).

Fekete László vendéglős emelkedett hangon adja tudomására szöllőnek, hogy nemcsak az alelnöknek hanem az összes eddigi tisztségviselőnek jegyzőkönyvileg kell köszönetet szavazni.

Stern Hermann kéri Czeglédit állása elfoglalására, amit Czeglédi Gyula engedve az általános óhajnak meg is tesz egyszersmind kéri a közgyűlést a pénztárnoki állás betöltésére Fekete Lászlót megválasztani, szavait perczekig tartó éljen követő és Fekete László nagy lelkesedés közt mint a nagyváradai pinczér betegsegélyző és temetkezési egyesület pénztárnoka lett megválasztva.

Fekete László köszönetét nyilvánítja a bizalomért ámbár terhes feladat reá nézve, de iparkodni fog annak megfelelni. (Éljenzés.) Egyszersmind ajánlja, hogy a megürült jegyzői állás betöltésére Grexa József városi tisztségviselőt válasszák meg, mert hiszi, hogy hathatósan fogja támogatni az egyesületet állása körül felmerülő dolgokban (hja! pinczért nem akarnak jegyzőnek ingyen. Igy 40 ffrtöt fizet az egyesület, miért? mert a pinczér nem állandó. Hiszen másutt sem az, mégis lehet az egyesületnek jegyzője! máshol igen, de Nagyváradon nem), Grexa József jegyzőnek meglett választva.

Azután következett a 12 választmányi tag megválasztása, de miután titkos szavazás útján történt huzamosabb időt vett igénybe, legtöbb szavazatot kapott Verchovina Lajos, és méltán, mert megérdemli.

Elhatározottat továbbá az egyleti orvosnak még egy próba evre való megválasztása, mit a közgyűlés tudomásul vett.

Rendkívüli indítványt hangoztatott N. N. ugyanis, hogy a befizető tagok két osztályba soroztassanak vagyis I. és II. oszt., de Julier Vilmos nem tartotta elfogadhatónak, mert akkor megkellene változtatni az alapszabályokat, hanem fizessen mindenki havonkint duplán és akkor duplán kap segélyt is. (No! meg duplán lesz eltemetve.)

Némethy Lajos indítványozta, hogy állítsanak egy egyleti irodát, ez által az érhető el, hogy nem lesz kényszerítve az üzletkereső pinczér mindig az ügynök lakásár menni, manapság már minden nagyobb városnak van saját egyleti irodája (itt is volt) csak a nagyváradai pinczér egyesületnek nincs.

Julier Vilmos egyhangulag (miután más mindenki hallgatott) nem tartja elfogadhatónak, mert egyszer már volt és nem birt reusálni (elég sajnós, de hát ki az oka?)

Némethy Lajos kéri az ügynök fizetésének 50 ffrtall leendő felemelését.

Julier Vilmos válaszában kifejezi, hogy az még sóra is kevés (nono.)

Némethy Lajos ismét felvéve a beszéd fonálát — elmondja, hogy mióta a nagyváradai pinczér egyesület létezik még nem tett az egyesület érdekében semmi olyast, amit a jelen korral haladhatónak lehetne mondani, hanem örökös tespedésben és semmivetésben élte napjait, indítványozza, hogy az idei farsangon rendezzessék egy táncvigalom (bál) az egyesület alaptökejének gyarapítására, mit a jelenvoltak közül is többen pártoltak.

Stern Hermann elnök megjegyzi, hogy az egyesület nem rendezhet bált vagyis nem „reszkirozhat”, azonban álljanak össze, vagy 12-en és járuljon mindegyik 20 ffrtall hozzá és rendezzenek táncvigalmat „az egyesület alaptökejének gyarapítására” ha aztán nem sikerül hát ám lássák (ez nem rossz) felemlíti még, hogy ő nem lép le azon ösvényről, amelyben előde haladt és mindenben utánozandja tetteit az egyesület érdekében, ugyszintén a tökéhez nem nyul, (nem úgy tisztelt elnök ur! ragadja meg a gyepőt és mutassa be a társadalomnak a pinczér testületet, melynek feje őn, az előismerés önné leend ha bár a munka a mienk, de itt tenni kell! vegyünk példát a többi nagyobb városoktól mind halad a korrall, ott van a legutóbbi esemény Debreczenből, nem példa ez, hogy mi is tegyünk valamit saját érdekünkben? és ezt csak az ön támogatása által érhetjük el.)

Több tárgy nem lévén, elnök az ülést bejezettnek nyilvánítja.

A mi dolgunk most várni, mit hoz a jövő, no majd meglássuk. — Csak türelem!

Levelezés.

Kedves szerkesztő barátom!

Nem vagyok képes nekod azt kellőleg eseceltelni, mennyire lesújtólag vettem azon hirt, hogy te a nagyváradai »Pinczerek Közlönye« felelős szerkesztésédtől megválsz, hisz a toll azt leirni nagyon szegény.

Előidézttem magamban minden eshetőséget, de mégsem jöttem azon öntudatra, hogy mi vezérelt téged arra, hogy a lapot odahagyjad.

Vagy talán munkásságodat nem tudták egyesek eléggé méltányolni?

Ne aggódj azért kedves barátom, mert a mai kor nincsen azon színvonalon, hogy egy embert, de különösen egy szerkesztőt — kinek kötelessége minden egyes kartárs kívánatának mindenen megfelelni — munkáját méltányolni tudják.

Hisz tudjuk, hogy legjobb akarated mellett sem volnál képes oly tevékenységet kifejezni, melylyel a minden egyes ember izlését a kellő színvonalon tarthatnád, mert daczára önzetlen, odaadó munkásságodnak irigyeid mégis a láthatáron föltűnénének.

Igy van ez kedves szerkesztő barátom, nemcsak te véled esett már meg ilyen eset. Emlékezzél csak vissza azon időre, midőn nagyváradon állomásozásom alatt mily buzgóságot fejtettünk ki az »Orgos Pinczér Szövetkezet« megalapításán s daczára minden fáradságunknak, fájdalom, sokan azt méltányolni nem tudták.

Azért is kérlek, egy enmagam, mint a hazai pinczérkar nevében, ne tedd azt, hogy az irodalmi munkásságról lelépj.

Fogadd el ujjalag a lap felelős szerkesztéséds fejtésd ki buzgóságodat továbbra is oly tevékenységgel mint azt eddigi működésed alatt tetted s teljes öntudatában vagyok annak, hogy kartársaink nem fognak késmi, munkásságodat és tevékenységedet legalább azáltal viszonozni, hogy lapodat úgy anyagi mint szellemi pártolásban részesítendik.

Azon édes reményben zárom soraimat, hogy kérésemet, melyet egy enmagam mint a hazai pinczérkar nevében hozzád intéztem, nem fogod visszautasítani.

Tövis, 1888. január 8.

Maradok őszinte barátod
Grünblatt János,
főpinczér.

Tisztelt szerkesztő barátom!

Becses lapod utolsó számában közölt bucsuzódat olvasva, lehetetlen, hogy minden olvasót a lehangoztás és levertség nem szállott meg, e szomorú és bémító hirre.

Szinte hihetetlen!

Valóban nem tudom elképzelni, hogy oly kitarással és buzgalommal működő kedves szerkesztőnk, a nyilvános szereplésről ily egyszerre és váratlanul lelépett.

Ez megdöbbenítő minden kartársra nézve, ha felfogja eddigi munkásságodnak horderejét és következményeit.

Te, aki 5 — valóban küzdelemteljes hónapig oly önzettel és férfiasan, az igazság fogyvereivel harcolva, a nemes és jó, előmozdítására törekedve, megszüntél volna létezni a közügyek és irodalomra nézve.

Ne, csak ezt ne tedd!

Kérlek és engedj meg — figyelmeztetlek a nemzeti irodalom követelményeire, melyek jogosultak oly egyénnel szemben, mint te vagy édes barátom.

Hisz jól tudod azt, hogy kevés embernek adott az a kiváltság, hogy lánglelkének és mélyen érző, a nemesért dobogni tudó keblének érzelmeit és magasatos eszméit, embertársai s hazájának jólétére fordítsa. s a felvilágosodás fáklyáját irodalmi munkássága által lobogtassa, s te e kinoscsel ily könyveden bánsz, el akarod dobni magadtól örökre, úgy, hogy soha senki fel ne találja és élvezze?!

Mi ok vezérelt téged e szomorú lépésre?

Talán ama sok, legtöbbnyire méltatlan csipkedés, melyek igen gyakran vérző sebet hagynak maguk után?

Erre nézve, mint már sokan mondtuk, el lehet és lehetsz is készülő, mert minden embernek van irigye s mint tapasztalásból tudjuk, addig boldog az ember, míg irigyei vannak.

Találj megnyugvást kedves szerkesztőnk abban, hogy a mit teltél, sóha eredmény és jó siker nélkül nem tetted!

Feledd a multat, s boldogulni fogsz, mert a ki feledni tud, az boldog.

Midőn e néhány kérés és intő szót hozzáad intézem, tekintsd azokat úgy mint lapod egész olvasó közönségének forró óhaját!

S ha ennyien kérünk s a mi fő édes hazánk nevében esedezünk, nem hiszem, hogy nemes szíved meg ne könyörüljön, azokra, kik oly szeretettel és ragaszkodással viseltetnek irántad s kiket oly érzékeny veszteség sújtana távozásod által.

Kérelmemet megújítva, azon édes reményben zárom levelem, hogy soraim nem lesznek: »kiáltó szó a pusztában.«

Keckemét, 1888. január 2.

Maradok öszinte barátod
Keller Sándor.

Farsang.

Itt a farsang! Beköszöntött Karneval herceg s rövid uralkodása alatt vigadni készült az ország népe.

Ohajjünk, hogy vigalma zavartalan legyen! Felejtsük el a muszkát, adót, végrehajtót, doktort, patikát. A háború tüze helyet a leányok szeme gyújtson, a láncosörög helyett Hymen rózsalánca fűzze össze az egymáruak valókat; golyók helyett farsangi fűnkok repüljenek; vér helyett bor folyon, a papák ne akadékoskodjanak a bálai költségek miatt stb. stb.

Ennyi jó kívánság csak elég lesz egy huzomra:

Ila pedig eljön a vége, beköszönt a bójt csak azt szeretnők megírni, hogy a farsang boldonságai között az embereknek volt annyi eszük, hogy nem pazaroltak fényes ruhákra, hanem az egyszerűségben ékeskedtek, és a maguk kedvének morzsáiból a szegényeknek is juttatott valamit a könyörület.

Mert haj — sok ember otthon bálozik — tánczoltatja a hideg, az éhség, lázbetegség.

No de itt van a farsang — menjünk neki jó reménységgel, jó kedvvel.

Kartársainkat és lapunk barátait pedig kérjük a köreikben előforduló mulatságokról minket ideje korán értesíteni sziveskedjenek.

* * *

A „Budapesti Pinczer Egylet“

ujlag életre való eszmét létesített. Ugyanis f. évi február hó 10.-én betegsegélyző pénztárának javára a fővárosi vigadó dísztermében táncz vigalmat rendez. Nem győzzük eléggé dicsérni a vezér-egylet e mozgalmát s kívánjuk, hogy a várva várandó szellemi siker mellett az anyagi se szorúljon háttérbe, hanem minél nagyobb tőkével erősödjék a pénztár.

* * *

A vendéglősök elite bálja Bécsben.

Az elő készület az idei „Carnevalra“ a bécsi vendéglősök közt is meg van mint péntek értesítenek, f. hó 17.-én a „Zsolia“ teremben lesz megtartva a vendéglősök zártkörű táncz estélye, a védnökséget Rudolf trónörökös vállalta el. Hihetőleg ezen bál leend az idén a legfényesebb az elite bálak között.

Straus Ede e napra irt egy szép mazurt „a menu lapok“ Prehtel egy valzert „a szép vendéglősök“ stb. bizony nálunk is elkélne ilyesmi.

* * *

A nagyváradi pinczer-egylet bálja.

Kedd n este népes értekezlet tartatott éjjeli záróra után a helybeli „Korona“ kávéházban, mely értekezletnek a bál rendezés köpeze fő mezzanatát s el is határozatott, hogy

a nagyváradi pinczerkar betegsegélyző egylete javára jövő hó elején a „Fekete Sas“ nagytermében zártkörű tánczvigalmat rendez. A meghívók már a napokban szétküldetnek. A bálrendező bizottság készülődéséből következtetni, lehet, hogy a mulatság várakozáson felül fog sikertülni.

Ujdonságok.

Olvasóinkhoz!

Többfelől hozzánk intézett megkeresésekre — mely szerint t. előfizetőink daczára a rendes expedálásnak, lapjukat nem a legrendesebben kapták — válaszolni kötelességünknek tartjuk s tudatjuk, hogy ha a mult heti országszerte működött nagy hófúvások miatt lapjukat vagy későre, vagy épen meg nem kapták volna, — az osak a postahivatalok rendetlen közlekedésébe tudható be. Ennél fogva felkérjük mindazon kartársainkat, kiknek lapunkból egyes számok hiányoznának, azon számokat velünk tudatni sziveskedjenek, hogy a hiányzó számokat kiadóhivatalunk az utánküldéssel kiegészíthesse. Egyidejűleg nem mulasztatjuk el határozott ígértünk adni, hogy hasonló zavarok többé elő nem fordulandak.

Melléklet.

Mai számunkhoz mellékelve veszik t. olvasóink az aláírási íveket, melyeket azon édes reményben juttatunk kézhez, hogy nem fognak késmi kartársaink nemkülönbön közlönyünk barátai az előfizetők toborzására azokat felhasználni, mert csak közös akarattal érhetjük el azt a célt, melyet minden habozás nélkül zászlónkra irtunk. — Kérjük továbbá azok visszaküldésével annál is inkább sietni, mert a február hó 1-től jelentkező új előfizetőinknek az e hóban megjelenő számokat díjmentesen fogjuk megküldeni.

Esküvő.

Bitti Antal érsekújvári vendéglős nőül vette Reimann Teréz kisasszonyt Vág-Szereden. Gratulálunk.

Öngyilkosság.

Nyitrán egy vendéglős 15 éves fia azért, hogy az apja nem adott pénzt — agyonlötötte magát.

A betörő urak.

Pozsonyban a minap Stadlmeier kocsmáros pinczéjébe betörtek négyen és kirabolták. Másnap a tulajdonos egy levelet kapott német nyelven, mely a következőleg hangzott: Wier sind unser Vier, Es steht nicht dafr, Ihre Butter wenn sie wollen, Können s'bei der Reichsbrücken sie holen, Deswegen san S'nót Granti, In Greisler sin' Schnaps war ehanti. Ezután következett 4 olvashatlan név. Valóban a mai betörő urak nagyon szellemesek.

Jelmez bál

Fényesen sikerült jelmezbál rendeztetett mult hó 20-án N-Károlyban a megyeháznál, hol az ételek és italok kiszolgáltatásáról Pék Mihály a Casinó vendéglőse gondoskodott kitűnő honyhájával

Értesítés.

Örömmel értesítjük t. olvasóinkat, hogy Propser Béla főpinczer urat lapunk munkatársai sorába s így az erdélyi részek tudósítójárul volt szerencsénk megnyerni. Ez által ismét azt bizonyítottunk be, hogy nem kímélünk semmi fáradságot, lapunk szellemi kiállítása körül, hogy a pinczerkar jeleseit zászlónk körül csoportosítsuk.

Uj kávéházak.

Weinberger Adolf Budapesten Józsefstr. 5. sz. a a mai kor igényeinek megfelelő kávéházat nyitott.

Steuer Gyula Budapesten Teréz-körut 12. sz. a. »Abbázia« nevű kávéházat nyitott.

Vendéglő megnyitása.

Szatmáron a „Korona“ vendéglőt Weinberger B. elősmert tevékenységű vendéglős vette át s azt egészen újonnan berendezve f. évi január elszején ünnepélyesen megnyitotta. Gratulálunk derék kartársunknak, új vállalatához.

Egy hirhédts család.

Chevalier de Mayne, alias May Gyula Henrik, másnévt dr. Steekiewicz, alias Mayne Henrik főmérnök a ki hosszabb időn át Budapesten is színhámoskodott, most körözés alatt áll. A soknevű ur egyébiránt wettelsheimi illetőségű pinczer, a ki az utóbbi 20 év alatt Nevegyben, Darmstadtban, Drezdában, Olasz, Francia és Magyarországon és Baden-Badenben számos családt követett el. A budapesti főkapitányság által kiadott körözésléval szerint, több nyelven beszél, biztos és lovagias fellépésű, kitűnő műveltségnek látszó egyén, a ki legközelebb nyire csak nagy városokban és ott mindig csak ma-

gas körökben, kormányférnak és diplomaták között szokott megfordulni. A kézrekerítőnek 200 márka jutalom van biztosítva. A kik a jeles ember arczképére kíváncsiak, forduljanak a főkapitánysághoz, hol szivesen szolgálhat vele. Chevalier de Maynet most a karlsruhei törvényszék körzeti családai miatt.

A magyar zarándokok Rómában.

Egy bécsi lapnak írják Ró mából a következőket: »A Rosetta« című elsőrangú vendéglőben e hó 4-ikén este több asztalt magyar zarándokok foglaltak el. A zarándokok igen jó kedélyhangulatban voltak, mely egyre fokozódott a kitűnő velettri bor mellett. Egyszerre egy magyar zarándok felemelkedett h lyéről s a szomszéd asztalnál ülő olasz katonatisztekhez fordulva hangosan a következőket mondá: »A magyar zarándokok nem elleuségei az olasz népek, éljen Olaszország és Umberto olasz király!« A katonatisztek megköszönték a szívélyes szavakat és a mi ezután történt, azt könnyen el lehet képzelni. A »Rosetta« vendéglő tulajdonosa elégtelen dörzsölte kezét, mert fogyott ám a kitűnő velettri bor bőségesen.

Betörő czinkostársak.

Hozták a lapok az Oesterreicheiher Julia kávéház tulajdonosú lakásán elkövetett betörést és lopást, mely alkalommal körülbelül 1000 forint értékű ékszert loptak el a betörők: Az egyik betörőt Márer Béla nyomdászta a rendőrség elfogta; de czinkostársát: Kreskovics Károly 26—28 éves foglalkozás nélküli vasmunkást eddig még eredménytelenül ildözi. Kreskovics magas, nyulánk alak, kis szőke bajszu, jobb szemén hályog van, beszélni magyarral és németül. Az ellopott ékszerekből 210 forint már megkerült és pedig olyformán, hogy egy nő, kinek azt Mayer Mari, Márer kedvese, eltevés végett átadta, beszoállította a rendőrségnek. Ez összegre nézve Márer beismerte, hogy az elzalogosított tárgyak értékéből jutottott róá. Az elzalogosítást Kreskovicsal együtt végezték.

Üzletváltozás.

Hacker József vendéglős Szombathelyen átvette a püspöki sörházat hason minőségben.

Neusiedler Géza főpinczeri állást foglalt Budapesten a Szikszay étteremben.

Demus Lajos volt pankotai vendéglős Aradon a főuton szálló vendéglőt kávéházat és éttermet nyitott.

Urszándor Ujvidéken csinosan berendezett kávéházat és sörsarnokot nyitott.

Kalocsai Sámuel főpinczer Szatmára a »Korona«-ban nyert állomást hason minőségben.

Janura Károly ugyanott mint szobapinczer.

Grosz Izidor ugyanott mint borfiu, Deutsch Ignác Zilahon nyert állomást a »Tigris« vendéglőben mint éthordó.

Klivényi Ferencz a bpesti Szikszay-étteremnek 12 éven keresztül volt főpinczerje, átvette ugyanott a Varga István féle vendéglőt.

Szerkesztői üzenetek

Tövis, G. J. Megbízásodat Pozsonyi urral szemben teljesítettem. Mai számunk hozza. Üdvözöllek.

Török-Szent-Miklós S. F. Beküldött előfizetési összege f. évi május hó 1-éig terjed.

Nagybánya, G. F. Viszontkiváom.
Besztercze, P. B. Levél ment. Mai számunk hozza.

N. Kanizsa M. J. Jóllehet, hogy ön kiadóhivatalunkat Keszthelyről elköltözése alkalmával nem értesítette, mégis ohajtja a rendes expedialást ezt pedig csak akkor érheti el, ha nekünk hollétéről tudomásunk van.

Keckemét, K. S. Levél ment.
Broód, N. G. Kérjük kiadóhivatalunkkal tudatni, hogy a reklamált számok megérkeztek e?

Szeged, H. L. Választ hozzánk intézett soraira megtalálja lapunk mai számának ujdonságai rovatában.

Békás, K. P. Önnek is csak annyit mondhatok. Egy kis értesítést szivesen veszünk.

Kolozsvár T. A. Kívánságának megfelelőleg intézkedtünk.

Kassa, J. J. Intézkedtünk. Szives tudósításait várjuk.

Debreczen, „Magyar Pinczerek lapja“ Mi van a cserepéldánnyal? Három hét óta nem kaptunk. Kérjük szives indzékedéseket.

Felőlő szerkesztő: NÉMETHY LAJOS.
Segédszerkesztő: KALIVODA FERENCZ.